

När nyligen det unga Tronföljareparet färdades omkring i våra skärgårdar, besökande allmogens ringa hyddor och åseende dess enkla lif, då talade den qvinna, som betygade sin glädje öfver att få se »vår Kejsares son», för hela finska folket. Det deltagande, hvarmed man när och fjerran lyssnat till berättelserna från denna färd, så att de redan blifvit en kär folksägen, har, äfven det, värmts af åsynen af kärleken i furstehemmet och af de förhoppningar, denna anblick ingifvit för en aflägsnare framtid. Hon har också kommit, den unga, fagra makan från ett konungahus, till hvilket Europa längesedan lärt sig att se med vördnad.

Allt i detta Kejsarebesök manar derföre Finlands folk till tacksamhet mot Gud för det förflutna, för dess säkra förtröstan till det kommande, och detta folk helsar derföre ur hjertats djup sin storfurste och storfurstinna och deras kära välkomna, tusenfaldt välkomna!

88 FÖR HELSINGFORS DAGBLADS RÄKNING.

Morgonbladet n:o 169, 25. VII 1876.

Helsingfors Dagblad har under rubrik »Brefvexling» och med petittryck afgifvit den af oss begärda anvisningen, när och hvar bladet skulle citerat ordalydelsen af propositionen till landtdagen 1863, angående garanti för hypoteksföreningens utländska lån, samt landtdagens svar fullständigt.

Det ärade bladet hänvisar oss till dess nummer 83. Nu tro väl Dagbladets läsare, som möjligtvis observerat den omsorgsfullt undan-gömda »brefvexlingen», att de ifrågavarande citationerna verkligen stå att läsa i sagda nummer 83.

Dagbladet förklarade vår uppgift, att bladet i sin polemik undan-dragit sina läsare kännedom om de ofvannämnda, af oss aftryckta aktstyckena, för osanning. Vi förbundo oss då att erkänna och afbedja vårt misstag, såsnart Dagbladsredaktionen behagade uppgifva, hvar desamma stodo att i bladet läsa. Dagbladet hänvisar oss nu till ett nummer (83), der de *icke återfinnas*. Hvad namn förtjenar väl detta slags ärlighet?

Dagbladet hoppas väl draga sig ur spelet genom erkännandet, att redaktionen icke aftryckt de ifrågasatta aktstyckenas ordalydelse fullständigt, men meddelat den »af oss» (af bladet) anförda ordalydelsen i sammanhang med en analys af aktstyckenas innehåll. Men denna nya slingerbult hjälper bladet icke – propositionens *verba formalia* upptaga blott några få rader. Men i dem förekommer, såsom naturligt är, intet angående myntreformen, om hvilken landtdagen icke egde att något besluta, emedan Majestätet derom redan hade förordnat. Och bondeståndets yttrande har bladet, som sagdt, falskt återgifvit, just i n:ro 83, men underlåtit att aftrycka, ehuru af oss dertill uppmanadt.

Det ärliga bladet slutar: »Vi hafva endast sagt, att Morgonbladet yttrat en osanning, då det beskyllt oss för att hafva undanhållit våra läsare ordalydelsen af nämnda aktstycken. Och en osanning är och förblir det; ty *allt till myntreformen hörande hafva vi från aktstyckena anført.*»

Denna sista slingerbult, som vi understrukit, krönar verket. Ty Hans Majestäts proposition, d. v. s. hvad som föreslogs landtdagen och landtdagens bifall dertill, rörer endast och allenast garanti för hypoteksföreningens lån, icke myntreformen. Det är härom Dagbladet sökt

hålla sina läsare i okunnighet.

Såsom af det anförda synes, står vår uppgift fast och Dagbladets fortfarande tal om osanning är endast en skamlöshet.

89 MYNTFRÅGAN.

Morgonbladet n:o 176, 2. VIII 1876

Allmänheten har hugnats med två flera nyheter, nemligen 1:o, att den förfrågan om guldmyntfots införande nedsatta kommité sammanträdte och 2:o, att densamma åtskiljts, för att åter sammanträda – i höst. 10

Man vore frestad tro, att komitén sysslat med något slags säningsarbete och nu lemnat sitt verk åt vår Herres väder och vind, för att åter sammanträda vid skördetiden.

Eller kanske blir först efter ett par månader något lärnt andragande färdigt, innehållande guldets historia ända ifrån landet Ophir's tid till guldvaskeriernas vid Ivalojoki. Vi hoppas, att i sådant fall det nya mötet må dröja, tills underrättelse ingår om årets guldskörd på sistnämnda plats; ty eljest blir utredningen icke fullständig. Och detta vore en obotlig skada. Ty ingenting kan vara mera tröstande än en sådan utredning för alla dem, hvilka nu se sin egendom dag för dag hopsmälta. Om landet också blir några tiotal miljoner fattigare, så kan det dock fröjda sig öfver, att vetandet i landet gjort ett stort framsteg. 20

Från Ryssland afhöres deremot beklagligen icke några guldmyntfotskomitéer. Men der pågår en myntrörelse, som i sanning borde väcka förvåning.

I Österrike-Ungern befinner man sig, såsom bekant, äfven på silfvermyntfot, rättare på silfverpappersfot, emedan också derstädes cirkulera sedlar, som gå med kapitalrabatt. Derifrån förljudes nu stor klagan öfver silfvervärdets fallande och höga kurser; i hvilken klagan man upprigtigt deltagar i åtskilliga andra länder, i hvilka Österrikiska räntebärande papper finnas placerade. 30

Men i Ryssland befinner man sig under dylik silfverpapperscirkulation fullkomligt frisk och glad. För kejsarrikets lyckliga invånare existerar silfvervärdets fallande alls icke. Kursen står vid samma siffra ungefär, som den vidhållit redan i flera år – oberörd af alla guldmyntfötter i världen. I följd häraf har pappersrubelns värde i förhållande till metalliska rubeln stigit och står *al pari*, såsom man sett äfven af vår banks noteringar på S:t Petersburg. 40

Förunderligt nog synes detta verkligen förvånande förhållande hafva undgått de utländska finansiella publicisternas uppmärksamhet. Åtminstone hafva vi icke sett någon resonnerande uppsats i ämnet ens omnämnas. Faktum är dock obestridligt. Och som detsammans orsaker säkert äro en gåta äfven för många af dem, hvilka i vårt land hafva affärer på Ryssland, skola vi försöka häri lemna den upplysning, vi förmå.

Saken är den, att ryska statsbanken, som under en följd af år hade uppdrifvit sin valutatillgång från 90 till 230 miljoner ungefär, allt i guld, nu låtit öfver 50 miljoner af detta guld springa öfver klingan och minskat sin utelöpande sedelstock med lika belopp. Detta har skett för att upprätthålla kursen på utlandet, och operationen har hittills fullständigt lyckats. 50

Är det intet annat?, säger man; det är ju den simplaste nödfallsåtgärd i världen! Ja visst. Men om någon lärd komité i vårt land skulle hittat